

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις καὶ φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Τέσσερις μὲν δὲ Γεννάριον,
φεύγουν οἱ καλλικαντζάροι.

Ποῦντος ἑπτακόσα κι' ὀγδοῦντα τρία
καὶ χορῶν μεγάλων νέα φασαρία.

Τῶν Ἀνακτόρων ὁ χορὸς
ὅπως καὶ πέρσιν ζωηρός.

—
Φ.—'Αν ἦτον ὁ τηλεγράφος ἐκεῖνος τοῦ Μαρκόνι
καὶ 'στῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος,
αὐτὸν θὰ περιέγραφα, βρέ Περικλῆ κωθῶνι,
καθ' ὅλον του τὸ πλάτος
καὶ τὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ, ποῦ 'γίνηκε κι' ἐφέτος
'στὸ λαμπερὸ παρκέτο.

—
'Αλλ' ἐπειδὴ τὸ κράτος μας ἀρχαῖον θεωρεῖται
καὶ αὐτὸν τὸν ἄνευ σύρματος τηλεγράφον στερεῖται,
καὶ αὐτὸ μὲ τὸ τηλεφῶνον θὰ σοῦ τὸν ζωγραφίσω
καὶ ὅλα τὰ πάντα, Περικλῆ, θὰ σοῦ διασαφήσω.

—
Κι' ὅπως ὁ μέγας "Ὅμηρος, ὃ κεφαλὴ γελοία,
ἀπτομερῶς ἐξιστορεῖ τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
ποῦ ὀνομαστὶ τοὺς ἀρχηγοὺς ἐκείνων ἀναφέρει,
ποῦ τῆς Τρωάδος τῆς κλεινῆς ἐπόρθησαν τὰ μέρη,
ποῦ καὶ πάλιν ἔρχομαι νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω
καὶ ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ὀνόματα νὰ γράψω,
ποῦ ἕνα μητρώον νὰ γενῇ, κατὰλογος καὶ λίστα,
ποῦ νὰ τὴν βλέπης, Περικλῆ, καὶ νὰ σὲ πιάνη νύστα.

—
Μακαρίζων τὴν Ἑλλάδα
ζαναβάζω τὴν βελλάδα,
κι' ἀριθάρω 'στὸ χορὸ
μὲ κορμάκι λιγερὸ.

—
'Αλειμμένο μὲ κερί
καθὼς πέρσιν τὸ παρκέτο...
δὲν τ'ἀλλάζαν οἱ καιροὶ
σὴν καὶ σένα, Περικλέτο.

—
Κόμματοι μοσχομυρίζουν,
κι' ἄνω κάτω τριγυρίζουν
κομματάκια διαλεκτὰ
μὲ φορέματ' ἀνοικτὰ.

—
'Αλλὰς εἶναι παντρεμμέναις,
ἄλλαις ἀρραβωνιασμέναις,
κι' ἄλλαις πάλ' ἢ κακομοίραις
λαχταροῦνε ζωντοχῆραις.

—
Τούτη τὴν θαρρεῖς ἐλάτη,
τούτη τριανταφυλλιά,
φαίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ πλάτη,
ποῦχει κρεατοεληθὰ

—
Βλέπω κάποιον δεσποινίδα,
βλέπω κι' ἄλλη σὰν σανίδα,
μὰ προβάλλει 'στὸ χορὸ
μὲ κυρὰ σὰν πατερό,
κι' ἄλλη μία σὰν καθρόνι,
καὶ θυμᾶμαι τὸ Κορδόνι.

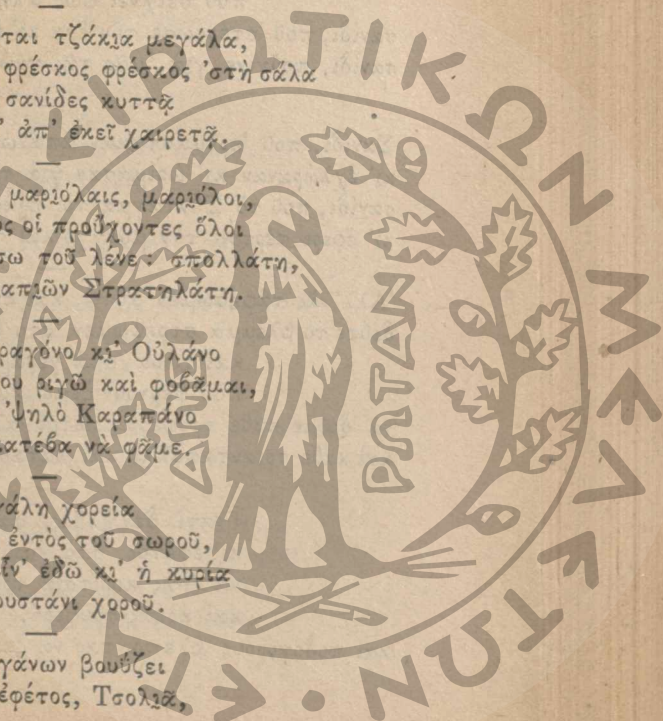
—
Πᾶνε κι' ἔρχονται τζάκια μεγάλα,
κι' ὁ παπποὺς φρέσκος φρέσκος 'στὴ σάλα
τοῦ χοροῦ τῆς σανίδος κυττᾶ
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ χαιρετᾶ.

—
Τὸν κυττάζουν μαριόλαις, μαριόλοι,
καὶ τοῦ κράτους οἱ πρῶτοι ὅλοι
'μπρὸς καὶ πίσω τοῦ λέγουσιν ὁπολλάτη,
σεβαστὴ τῶν γιαντιῶν Στρατηλάτη.

—
Βλέπω κάθε Δραχόνιο κι' Οὐλάνο
κι' ἐμπροστὰ του αἰγὼ καὶ φοβάμαι,
καὶ κυττῶ τὸν ὕψηλὸ Καραπάνο
καὶ τοῦ λέω: κατέδα νὰ φάμε.

—
Συνωθεῖται μεγάλη χορεία
φύρδην μίγδην ἐντὸς τοῦ σωροῦ,
κι' ὁ Σκουζὴς ἐν' ἐδῶ κι' ἡ κυρία
μὲ σπουδαῖο φουστάνι χοροῦ.

—
'Απὸ κρότον ὀργάνων βαυβίζει
τὸ Παλάτι κι' ἐφέτος, Τσολιά,

και σπαλέτα χουστὴ πλημμυρίζει
κι' ανεβαίνει δρό δρό τὰ σκαλιά.

Τὼν ἀρμάτων περνῶ τὰς αἰθούσας
καὶ φωνάζω: γκουάροντα ἐ πάσσα,
κι' Ἀμαζόνες ὕμνῳ χορευούσας
καὶ Κισσώτους, ποὺ κόβουν τὰ πράσσα.

Χαῖρε, λέγω, Κισσώτων πληθώρα,
καὶ πολέμων ξεχνώντας μπαρούτια
τοῦ Σουπέ περιμένω τὴν ὥρα
νὰ ριχτῶ σὲ σαλάταις καὶ μπούτια.

Ἐσεῖς, κυράδες λιγεραῖς, καὶ σεῖς τὰ κοπελούδια,
ν' ἀφήσετε τὰ νάξια σας καὶ τῆς φιλοκουδένταις,
καὶ μᾶτε μέσα 'στὸ χορὸ νὰ μάθετε τραγούδια,
νὰ ὀῦτε καὶ τὸν Θεοδωρὴ μαζὶ με τοὺς λεβένταις.

Μπαῦτε, κυράδες, 'στὸ χορὸ, κι' ἐπέρασαν οἱ φύβοι
κι' ἡ μύριας τρικυμίας,
καὶ τώρα βγάζει τὸ σπαθὶ κι' ὄλο κοντύλια κόβει
νὰ κἀν' οἰκονομίας.

Κόβει τὸν ἕνα τὸν λουφέ, μὰ κόβει καὶ τὸν ἄλλο,
καὶ πρῶτος Κόπτης τὼν Κοπτῶν λαμποκοπᾷ 'στὸν μπάλο,
κι' ἐμᾶς μᾶς πιάνει κόψιμο με τοῦτα τὰ κοψίματα,
κι' ἀρχίζουν τὰ γουργουρητά, τῆς νήστειας τὰ ρεψίματα,
καὶ δίδεται ξηρὰ σάνις τοῖς φίλοις τοῖς οἰμώξεσι...
ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Σανιδιοφόρε, δόξα σοι.

Κρίμα ποὺ 'πῆγε 'στους Κορφοὺς κι' ὁ Κόντης ὁ μεγάλος
κι' ἀδικημένος ἔμεινε παρὼλ ντ' ὄννερ ὁ μπάλος,
ἄλλοιὼς θὰ 'φιογουράριζε με σὶκ μέσ' 'στὸ Παλάτι
κι' ἡ γόδα τοῦ Κορφιότη.

Χορεύουνε τὰ πατερά, χορεύουν τὰ σανίδια,
χορεύει κι' ὁ Κορδόναρος με τὰ πολλὰ παιχνίδια.
Καθβαλικοῦει χαίρεται, πεζεῦει καμαρώνει,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του σανίδι ξεφυτρώνει,

σανίδι-μέγα καὶ τρανό,
ποὺ δείχνει φῶς ἀληθινό,
σανίδι, ποὺ 'στερέωσε τὸν ἕνα κι' ἄλλον φίλο,
σανίδι, ποὺ γινε γιὰ 'μᾶς τῆς γνώσεως τὸ ξύλο.

Σανίδι, ποὺ κρεμάστηκαν ἀπάνω του θεσμοὶ
κι' ἐγλῶραναν κι' ὠρίμασαν γιὰ τὼν Ρωμηῶν τὸ δόντι,
σανίδι, ποὺ τὸ Σύνταγμα τὸ 'πιάσανε σπασμοὶ
κι' ἔφερε τέρσο τὸν μουγγὸ καὶ τὸν λιγνὸ τὸν Κόντη.

Ἄλλ' ἂς τάφησμεν αὐτά, καὶ τώρα, Περικλέτο,
δεῦτε τὸ βλέμμα στρέψωμεν 'στὸ θηλυκὸ μπουκέτο,
καὶ τώρα 'στὰ γεράματα,
ποὺ φέρουν ξεμωράματα,
νὰ 'δοῦμε κάθε τρυφερὸ πρῶτόγαλτο φυντάνι
καὶ κάθε τριανταφυλλὶ καὶ κάτασπρο φουστάνι.

Γιατὶ δὲν ἦλθε, μασικαρᾷ,
κι' ἐφέτος 'στὸ χορὸ,
νὰ 'δῃς κορίτσια τρυφερά
καὶ κρέας τρυφερό,
καὶ ποδογύρους βλέπωντας νὰ ξεροκαταπίνης,

μὰ σκυθρωπὸς καὶ κατηφής
καθ' αὐτὸν φιλοσοφεῖς
περὶ τῆς ματαιότητος ἡμῶν τῆς ἀνθρωπίνης;

Τούτη σὰν γκίσσα φαίνεται, κι' ἐκείνη σὰν πουλάκι,
ποὺ τρώγεται, βρὲ Περικλῆ, καὶ με τὸ κοκαλάκι.
Μάθε λοιπὸν κι' ἡ Κριεζὴ πῶς 'δρίσκεται παρούσα,
κι' ἡ Καικιλία, λιγερὴ κι' ἀλαφροπερπατούσα,
κι' ἡ δεσποινὶς ἡ Μπαλτατζὴ κι' ἡ δεσποινὶς ἡ Βάσσα,
κι' ἔπρεπε νάσαι 'στὸ χορὸ ν' ἀνοίξης τὰ στραβά σου
νὰ 'δῇς τὴν Νεγρεπόντενα, τὴν Στρέιτ, τὴν Ροῖδη,
τὴν Μπούριαν, τὴν Ραγκαβῆ, καὶ τὴν Νικολαίδη.

Ρίχνω τὰ μάτια μου λοζὰ
μὴ βρέξῃ καὶ μὴ σταῇ,
καὶ βλέπω καὶ τὴν Μεταξῆ
με λαμπερὸ μετᾶσι.

Βλέπω τῆς Λύδερς ἔπειτα, μὰ βλέπω καὶ τῆς Ράλλη,
καὶ στρέφω 'λίγο πάλι
καὶ βλέπω καὶ τῆς Πάλλη.

Περ. — Καὶ τί φορέματα φοροῦν;

Φασ. — Δὲν ξέρω, μὰ θὰ μάθω
καὶ θὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ... τώρα κυττῶ τὸν Ἄθα.
Βλέπω καὶ τὸν Μπακόπουλο, ποὺχ' ὑπουργοῦ μαράζι...
ἔκαμα λάθος... μὴλ παροντόν... εἰν' ἕνας ποὺ τοῦ μοιάζει.
Νομίζω πῶς κιαλάρισα τὸν Τριανταφυλλάκο,
ποὺ τοῦπαν γιὰ τὴν ἐκλογή πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο.

Τρέχει κι' ἐφέτος ὁ χορὸς σὰν τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι,
μὰ νὰ καὶ μπαίνει 'στὸ χορὸ
με τριανταφυλλὶ θαρρῶ
κι' ἡ Τριανταφυλλάκενα τὸ τριανταφυλλάκι.

Περ. — Ποιὰς ἄλλαις βλέπεις, Φασουλῆ;

Φασ. — Μὰ κρίνο μες 'στὰ κρίνα
μ' ἕνα φουστάνι τσιμαβί, μὰ καὶ τὴν Ὀνωρίνα,
ποὺ δὲν χορεύει κουτουροῦ,
καὶ μερικὸς κι' ἐν γένει
'μπροστά 'στὸ σκέρτσο τοῦ χοροῦ
καμυμία δὲν τῆς βγαίνει.

Ἄν ἔβλεπες καὶ τὴν Κρασσᾶ θὰ 'φώναζες καὶ σύ:
δὲν φταῖν οἱ ταβερνιάρηδες, δὲν φταῖν τὸ κρασί,
μὰ φταῖν τὰ μάτια τῆς Κρασσᾶ, ποὺ παίζουσε καρσι.

Χνῶτα πολλὰ 'στὴν αἰθούσα καὶ κάνει τόση ζέστη,
κι' ἂν ἐρωτᾷς, βρὲ Περικλῆ, καὶ γιὰ τὴν Χατζανέστη,
παρούσα 'βρίσκεται κι' αὐτὴ με τὸν κομψὸ της ἄνδρα,
κι' εἶναι καὶ δρό χολερικαῖς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρα.

Διαβαίνουν κι' ἡ Δραγοῦμεναις μ' ἄσπρα θαρρῶ ντυμέναις
τρεῖς ἀδελφάδες εἰμαστε κι' ἡ τρεῖς χαριτωμέναις,
βλέπω καὶ τὴν Καλλέγγενα, τὴν ἀδελφὴ των Ἐρη,
τὴν Κόρβετ καὶ τὴν Γκριζιγκερ, καὶ κἀνω τόσο κέρι.
Αὐτὸς ποὺ λὲς ὁ Γκριζιγκερ κι' ὁ Κόρβετ, Ἀρλεκίνε,
μανθᾶνω με πολλὴν χαρὰν 'στὸν ἔλεγχον πῶς εἶναι.

Τώρα κυττῶ τὸ τριαντὸ σπουδαίου διπλωμάτη,
τώρα κυττάζω τὴν Ραζῆ, τὴν Μαύρου, τὴν Πασάτη,
τώρα κυττάζω, Περικλῆ, τοῦ Στρατηγοῦ τῆς κόρας,
τώρα τῆς Δεληγιώργενας, τώρα δρό μαυροφόρας.

στὰ καὶ τῆς Λεβιδεναις κι' ἐκείνη τὴν Μαρίκα,
ποῦναι γεμάτη γλυκα,
καὶ κορίτσια τῆς τιμῆς, τώρα τὴν Κοντοσταύλου,
τώρα κυττῶ τὴν Μεσσαλᾶ,
τὴν Ἐτζερτον καὶ τῆς Μελᾶ,
ἄλλαις λόγοις τοῦ Κοκοῦ, τοῦ Λέοντος, τοῦ Παύλου.

ἄλλαις πᾶνε κι' ἔρχονται, λορία, τρικαντά,
κι' ἡ Ριανκούρ ἡ ζηλευτὴ
παρούσα φαίνεται κι' αὐτὴ,
καὶ τῆς Γαλλίδες τῆς Ρωμηαῖς Ρωμαίικ' ἀπαντᾷ.

Κυττῶ τὴν Τσερπατσέφ, μὰ καὶ τὴν Νοδικώφ,
ἀπὸ τὰς καταλήξεις των τὰς ἐφ, τὰς ἰφ, τὰς ὦφ,
καταλαδίνεις, Περικλῆ, χωρὶς θεογνωσίαν
εἶναι Ρούσσας ντιστεγκέ μέσ' ἀπὸ τὴν Ρουσία.

Κυττῶ τὴν Τσερπατσέφ, μὰ καὶ τὴν Νοδικώφ,
ἀπὸ τὰς καταλήξεις των τὰς ἐφ, τὰς ἰφ, τὰς ὦφ,
καταλαδίνεις, Περικλῆ, χωρὶς θεογνωσίαν
εἶναι Ρούσσας ντιστεγκέ μέσ' ἀπὸ τὴν Ρουσία.

Κυττῶ τὴν Τσερπατσέφ, μὰ καὶ τὴν Νοδικώφ,
ἀπὸ τὰς καταλήξεις των τὰς ἐφ, τὰς ἰφ, τὰς ὦφ,
καταλαδίνεις, Περικλῆ, χωρὶς θεογνωσίαν
εἶναι Ρούσσας ντιστεγκέ μέσ' ἀπὸ τὴν Ρουσία.

στρέφω καὶ 'στὴν Καλίνσκενα, στρέφω καὶ 'στὴν Χατζίσκου,
κι' ὕμνῳ τὰ πλούτη καθενὸς δεσπότη καὶ ἀρχοντίσκου.

Κυττάζω καὶ τοῦ Τσαμαδοῦ τὴν κόρη τὴν πανάρα,
δὲν λησμονῶ καὶ τὴν Μπασίλ, τὸ τραγανὸ κεράσι,
καὶ τρίζουνε μεταξὺ τῆς ὥρας μισοφόρια,
καὶ κἀνω στίχους καθεμιάς καὶ τόπο νὰ περάσῃ.

Γιατὶ δὲν ἦλθε, μασικαρᾷ,
νὰ 'δῇς γυναῖκες μὴ φορᾶ,
νὰ 'δῇς τὴν χαριτόμορτη Παπαδοῦλη, κντοπούλου,
κι' ὡς εἶδος ταλαπετεινῆς
νὰ κουβεντιάσῃς εὐγενῶς

'στὴν Μωρουάρ, 'στῆς Δ' Ὀρμεσσόν, μὰ καὶ 'στῆς Θανό-
πουλου;

Σὰν καὶ πέρσιν, Περικλέτο, μ' ἔπιασε γιὰ μπάλου ἡ ὕσσα...
τώρα βλέπω καὶ τὴν Πίσσα,
βλέπω καὶ πολλὰς ἀκόμα,
τὴν Ρωμάνου καὶ τὴν Ρώμα,

τὴν Ζαήμη, τὴν Μαγγίνα, τὴν Καρμπούνη, τὴν Κωστή,
κι' ἄλλαις τετοιαῖς ἀπὸ σοῦ, ποὺ τῆς ξερ' ὀνομαστὶ.

Τώρα κάθονται καὶ χάσκω με τὰ φασαμέν 'στὸ χέρι,
καὶ ξανοίγω τὴν Ἀδερῶφ, τὴν Λαυρίαν τοῦ Σερπασῆ,
καὶ θυμοῦμαι τοῦ Λαυρίου τὰς καμίνους κι' ἐκβολάδας,
καὶ θρηνῶ πικρὰ τὸ χάλι κάθε δανεικῆς βελλαδάς.

Νά κι' ἡ Μαίρη τοῦ Γρυπάρη καὶ παρέκ' ἡ Σκαναβῆ,
δὴ νυφάδες ὅπου χάνεις Τρίτη καὶ Παρασκευή.

Βλέπω φόρεμα χρυσεῖον δωδεκάπηχης οὐρᾶς
τῆς Εἰρήνης Πεσματζόγλου, μελιστάλακτης κυρᾶς.
Εἶν' ἐδῶ κι' ὁ Πεσματζόγλου, πλούσιος ἐπιτυχών,
βουλευτὴς ἐπιλαχών.

Γιατὶ κάθεται καὶ χάνεις τὸν καιρὸ σου τοῦ κακοῦ
καὶ δὲν ἤλθες ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ 'δῇς τὴν Νομικοῦ,
φυντανάκι τρυφερό,
ποῦχει μέλλον 'στὸ χορό;

Τί τὴν δρᾶσιν ἐξετάζεις
τοῦ Κορδονοῦπουργείου,
καὶ δὲν ἤλθες νὰ κυττάζης
καὶ τὴν Παππαγεωργίου,
τοῦ Καθηγητοῦ τὴν κόρη σὰν τὸ κροῦ τὸ νερό,
ποῦ μοῦ λένε πῶς ἐφέτος πρωτογαίνει 'στὸ χορό;

'Αμμ' ἡ Τσέρνοβιτς ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται, τσιφούτη;
ἄμμ' ἡ Παππαρηγοπούλου πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τούτη;
'Αμμ' ἡ Σούτσου τί σοῦ λέει; πῶς σοῦ φαίνεται κι' ἡ Κούπα,
μὰ καὶ καθεμιά μητέρα,
ποῦ κυττᾷ τὴν θυγατέρα,
κι' ὁλοένα καμκρόνει γιὰ τὴν κόρη τῆς τὴν τσοῦπα;

Γιὰ νὰ δείξω πῶς κι' ἀρχαῖα σὰν πολυζέρος σκαμπάζω
καὶ νὰ γίνῃ κάποια ρίμα,
τῶν ἀρχαίων ἓνα ρῆμα
θὰ σοῦ ξεφουρνίσω τώρα, ποῦ σημαίνει τὸ κυττάζω.
Δέρκομαι λοιπόν, κι' ἂν θέλῃς γιὰ νὰ γίνῃ στίχος δέρκω
κι' ἔναν κύκνειο λαϊμό,
ποῦ φωνάζεις μὲ καῦμό:
μαντζουράνα 'στὸ κατῶι νὰ σὲ 'δάγκωνα 'στὸ σέερκο.

Στάζουν τὰ κεριά, καῦμένες, καὶ λερώνουν τόσο λούσο...
νὰ καὶ ξένοι Πρεσβευταὶ
καὶ 'δικοί μας Βουλευταί,
καὶ θαρρῶ πῶς εἶδα κάπου καὶ τὸν ρέκτη Μονοκροῦσο.

'Εδῶ πέρα λάμπει κι' ὅλος
ὁ πεζὸς στρατὸς κι' ὁ στόλος,
ὅλ' ἡ κρέμα τῆς Αὐλῆς,
Πρίγκηπες καὶ Βασιλεῖς.

Λάμπει κι' ἡ Βλαμιδηρόβνα, δηλαδὴ τοῦ Νικολάου,
μὲ διαμάντια φεγγαβοόλα,
κι' ἡ Γεννήσαρλη δὲν λείπει, κι' ἡ κυρία Χαριλάου
σὰν Ἑρνάνη Δόνα Σόλα.

Λένε κι' ἡ Βλαμιδηρόβνα, σύντροφέ μου στραβοκάνη,
'στὰ δικά της τὰ Παλάτια τραντακτὸ χορὸ θὰ κάνῃ,
κι' ἀπὸ τώρα, Περικλέτο, νὰ φροντίσης παρευθὺς
'στὸ χορὸ νὰ προσκληθῇς.

Τώρ' ἀρχίζει τὸ Σουπέ... σύρτε φέρτε τὰ βιολιά,
τρέχω μὲ πολλοὺς κι' ἐγὼ νὰ γεμίσω τὴν κοιλά.
Βγάζω τρεῖς ἐφημερίδες νὰ τυλίξω μέσα, βλάμη,
'λίγη Ρούσικη σαλάτα, μποῦτι γάλου, καὶ σαλάμι,
νὰ 'στὰ φέρω τυλιγμένα νὰ τὰ φᾶς νὰ μακαρίσης
'στὰς δεινὰς τῆς φτώχειας κρίσεις.

Καὶ κατάκαρδα λυποῦμαι, ποῦ μὲ τάλλα δὲν μπορῶ
νὰ σοῦ φέρω καὶ σαμπάνιαις ἀπὸ τοῦτον τὸν χορὸ,
νὰ γευθῇς καὶ σὺ 'λιγάκι τὸ κρασί τῆς Καμπανίας
κι' αὐθωρεὶ νὰ ξεσπαθώσης ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.
Κι' ἂν σουφρώσω μὲ μπουκάλια καὶ τὴν βάλω

καὶ τὸ φράσκο μου θὰ σχίσω καὶ καθένας θὰ τὴν βάλω

'Στὸ Σουπέ 'ριχτήκαν ὅλοι, Περικλέτο μου Βαρόνε,
ποῦ θαρρεῖς οἱ μουττερῆδες ἓνα χρόνo πῶς δὲν τρῶνε,
καὶ προσμένουν μὲ λαχτάρα τὴν δευτέρα τοῦ Γενναίου
'στὰ φαγιά τῶν Ἀνακτόρων νὰ χημῆζουνε σὰν γλάροι.

Τὸ Σουπέ θ' ἀρχίσῃ τώρα,
μάρς, παιδιὰ, καὶ πάρτε φόρα.
Γιούρια, Μαραθωνομάχοι,
μπάμ καὶ μποῦμ γιὰ τὸ στομάχι.

Τοῦτο μόνος μας σκοπός,
νὰ κι' ἡ κότα, νὰ κι' ὁ γάλος,
καὶ χωρὶς νὰ νοιώσω πῶς
'τέλειωσε κι' ἐφέτ' ὁ μπάλος.

Ἡ «Γαλήνη» τοῦ Δροσίνη.

'Ρημοκλήσια καὶ ραχοῦλαις
καὶ ψαράδικαις βαρκοῦλαις,
σπάρτα τῶν ἀγρῶν χρυσᾶ
καὶ βοτάνια περισσά,
γαλανόφυλλαις ἐληαῖς,
καταρράκταις καὶ σπηλαιαῖς,

ὅλ' ἡ φύσις, ὅλ' ἡ γῆ μὲ τὴν πρώτη πρασιναῖα,
μ' ὅλη τῆς τὴν ὠμορφιά, μ' ὅλη τῆς τὴν ἀγριότητα,
ζωντανεῖ 'στοῦ Δροσίνη τοὺς χρυσογλυμμένους στίχους
μὲ τὰ πρὶο λαμπρά τῆς κάλλη, μὲ τοὺς πρὶο γλυκοὺς τῆς

κι' εἶναι τῆς ψυχῆς γαλήνη, κι' εἶναι μία μυστικὴ
τῶν κορῶν τῆς Μνημοσύνης καὶ τῆς τέχνης μουσικῆς.

Πλὴν ἀντάξιός κι' ὁ τύπος Μάϊσνερ καὶ Καργαδοῦρη,
θαυμασίων τυπογράφων, ποῦχουν κούτελο καὶ μούρη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κοιμῶν Ἡμερολόγιον τοῦ Σκέντου γιὰ τὴν τσέπη,
ποῦ χαίρεται πραγματικῶς κανέναν νὰ τὸ βλέπῃ.

'Εκεῖνος ὁ πασίγνωστός Ἡλίας ὁ Κοκκώνης,
ἔχει σπουδαῖος ὀμπρέλας, ὅπου τὸν καμαρώνεις,
ἔχει 'στὴ Σμύρνη μαχαλὶ παντοῦ μοναδικὴ
καὶ χαίρει φήμην ὀμπρέλας μεγάλου καὶ σπανίου
'στὸν δρόμὸ τὸν περίφημο τὸν Εὐρωπαϊκόν,
νοῦμερο τρία, κι' εἰσόδος Μαδάμας τοῦ Χανίου.
'Ομπρέλαις γυναικῶν κι' ἀνδρῶν μὲ μαστορία πολλή,
ὀμπρέλαις τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὀμπρέλαις τοῦ χειμῶνος,
καὶ 'στὴν Εὐρώπη λέγεται καὶ 'στὴν Ἀνατολή
τῶν ὀμπρελάδων ὀμπρέλας ὁ κύρ' Ἡλίας μόνος.

Λοιπὸν ὁ μέγας Ἀραμὶς σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
ἀπόψε μὲς 'στὸν «Πικρασσό» θὰ γλοκοκελαϊδήσῃ.